

Genesis 4:17-24 en 5:21-24

17 Kaïn had gemeenschap met zijn vrouw, en zij werd zwanger en bracht Henoeh ter wereld. Kaïn was toen een stad aan het bouwen en hij noemde die Henoeh, naar zijn zoon.

18 Henoeh kreeg een zoon, Irad. Irad was de vader van Mechujaël, Mechujaël was de vader van Metusaël en Metusaël was de vader van Lamech.

19 ¶ Lamech nam twee vrouwen; de ene heette Ada, de andere Silla.

20 Ada bracht Jabal ter wereld; hij werd de stamvader van hen die in tenten leven en vee houden.

21 Zijn broer heette Jubal; hij werd de stamvader van allen die op de lier of de fluit spelen.

22 Ook Silla bracht een zoon ter wereld, Tubal-Kaïn; hij was smid en werd de stamvader van allen die brons en ijzer bewerken. De zuster van Tubal-Kaïn heette Naäma.

23 ¶ Lamech zei tegen zijn vrouwen:

‘Ada en Silla, hoor wat ik zeg!

Vrouwen van Lamech, luister naar mij!

Wie mij verwondt, die sla ik dood,
zelfs wie mij maar een striem toebrengt.

24 Kaïn wordt zevenmaal gewroken,
Lamech zevenenzeventigmaal.’

21 ¶ Henoeh leefde vijfenzestig jaar, en verwekte Methusalach.

22 En Henoeh wandelde met God, nadat hij Methusalach verwekt had, driehonderd jaar; en hij verwekte zonen en dochters.

23 Al de dagen van Henoeh waren driehonderdvijfenzestig jaar.

24 Henoeh wandelde met God, en hij was niet meer, want God nam hem weg.

HSV

21 ¶ Henoeh leefde vijfenzestig jaar, en verwekte Methusalach.

22 En Henoeh wandelde met God, nadat hij Methusalach verwekt had, driehonderd jaar; en hij verwekte zonen en dochters.

23 Al de dagen van Henoeh waren driehonderdvijfenzestig jaar.

24 Henoeh wandelde met God, en hij was niet meer, want God nam hem weg.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Aan het slot van Genesis 4 wordt de ene na de andere naam genoemd.

We vernemen daar iets over de tijd van voor de zondvloed in het Midden-Oosten.

Een beeld van blijvers en zwervers, werk en vermaak, brood en spelen.

Maar het gaat er wel ruig aan toe.

Over Kaïn wordt verteld dat hij in het land Nod woont. Nod betekent ‘dwaling’.

Je hoort daar al iets in van: zonder vaste woon- of verblijfplaats.

Met Kains nageslacht is het niet anders.

Enerzijds klinken daar de namen van Henoeh en Irad.

De namen klinken dubbel: toegewijde en Rebelle.

En we horen van: Mechujaël en Metusaël.

Hun namen betekenen zoveel als leven en dood. Weer dat dubbele

En dan komt Lamech, wiens naam iets van oorlog en strijd in zich heeft

Bij het minste of geringste slaat hij er ook op los.

Niet oog-om-oog, tand om tand, kom nou. Hij is geen softie...!
Een klein vergrijp wordt beloond met de dood.
Had Kaïn nog bescherming nodig, Lmamech doet alles zelf.
Hij zal zich wreken en dan liefst 77 maal
Met de vrouwen van Lamech, Ada en Zilla is het niet anders.
Glans en schaduw betekenen hun namen. Weer dat dubbele
In alles klinkt iets door van: verwacht er niet te veel van.
Het blijft stukwerk, zwerven, onrust
En de zonen van Ada en Zilla: Jabal op zijn fluit, Jubal met zijn kudde, de smid
Tubal-Kaïn, de namen, ze hebben allemaal met het onrustige 'stromen' te maken.
Allemaal nomaden, tentbewoners, zwervers.
En: het is alles geweld wat de klok slaat.

We herkennen deze wijze van leven uit de dag van vandaag.
Het gaat van kwaad tot erger. Het ene onrustige bericht na het andere.
Terreur, extremisme, onrust onder het volk, etnische conflicten; dan weer hier een
aanslag, dan weer daar een cyberaanval. Hoe stop je dat?
Een van de achter-achterkleinkinderen van Adam (uit Set) is Henoch.
Hij kent een andere wijze van leven.
Er staat van hem: Henoch leefde in nauwe verbondenheid met God.
In de HS vertaling staat zo mooi dat hij 'wandelde' met God
'Leven in nauwe verbondenheid' is wel een goede uitleg is van dat wandelen.
Het is leven in vertrouwen.
Het lijkt op wat die bijstandsmoeder bij Pauw en Witteman vorige week zei.
'Geloof u nog?' Werd haar gevraagd.
En toen begon ze een krachtige rap te zingen over haar vertrouwen in God.
Pauw en Witteman wisten niet hoe ze het hadden...!
Alsof je bij Knevel en van den Brink terecht was gekomen!

Henoch: Hij is iemand uit die wonderlijke periode van voor de zondvloed.
Hij is de zevende in een rij van 10 generaties.
De zevende doet je denken aan de zevende dag van de week: de sabbat.
Henoch is sabbatsmens, rustbrenger in een dolle en dwaze wereld.
Er staat zelfs niet dat hij stierf. God had hem weg genomen/mee genomen.
Er gaat dan ook een verhaal dat Henoch en God aan het wandelen waren, druk
pratend en zich steeds meer verwijderend van Henochs huis en steeds dichterbij
Gods huis. En toen zei God: ach Henoch, blijf maar.
Zo is de dood blijkbaar ook nog: als een soort overgang, een thuis komen.
Henoch, zijn naam betekent: de ingewijde, of de toegewijde.
Temidden van al die onrust in het nageslacht van Kain is er ook rust.
Temidden van de onrust in het Midden-Oosten, temidden van extremen in Israel en
Palestina, heb ik ze ontmoet, de rustbrengers en over twee weken wil ik daar iets
meer over vertellen en laten zien.
Henoch: Temidden van al die mensen die geboren worden en weer sterven, lijkt hij,
deze toegewijde iets te zeggen: 'Wandel met God'.
Driehonderdvijfenzestig jaar werd hij. Evenveel jaren als er dagen zijn in het jaar.
Of betekent 365 gewoon: een 'vol' leven, een 'gevuuld' en betekenisvol leven?
Dat je aan het eind van je leven niet zegt: 'ik ben op', maar: 'dit was betekenisvol'.
Henoch leefde in nauwe verbondenheid met God, wandelde, met God.

En wandelen is niet rennen, hollen en vliegen, maar ook niet stilstaan.

Het is een beetje in beweging blijven.

Kijk, veel mensen vandaag zijn geneigd om te hollen en te vliegen, op zij, opzij, opzij, maak plaats, wij hebben ongelofelijke haast, want onze carrière moet gehaald, onze doelen bereikt; rennen achter het nieuwste van het nieuwste; met de stroom van de tijd mee... targets halen.

Maar wie alleen meedrijft met de stroom van de tijd moet eens kijken welke vissen daarin meekomen: dat zijn alleen dode vissen!

Extremisten weten ook alles van doelen halen: met bommen wordt het rijk naderbij gebracht, denken ze. Maar het is het rijk van de dood.

Moet je dan in plaats van rennen en targets halen stil staan en alles houden bij het oude?

Dat klinkt heel fier, maar stil zitten is niet alleen slecht voor mijn lichaam, maar ook voor het lichaam van Christus.

Dan word je stijfjes, kom je moeilijk meer op gang en word je snel oud ...

De wijsheid van Henoeh is: niet rennen en niet stilstaan, maar 'wandelen'.

En wandelen is in het Grieks letterlijk 'rondwandelen', je bewegen rond een centrum.

Er is dus beweging, voortgang, maar het voltrekt zich rond iets dat blijvend is

En dat blijvende, 'de' blijvende is God.

En wandelend rond dat centrum ontstaan nieuwe inzichten, nieuwe vormen, nieuwe liederen, nieuwe woorden...

Wandelen met God brengt dus vernieuwing en geen doodsheid!

Maar concreet: Hoe leer je dat en hoe houd je dat vol? Wandelen met God?

Allereerst heel simpel. Je moet het leren binnen de club van wandelaars.

Henoeh is namelijk ook op die manier begonnen: hij groeide op in een familie waar hij heeft leren wandelen.

Zijn vader heette Jered lezen we in Gen, 5:18 en als er staat dat hij zonen en dochters verwekte dan had Henoeh dus broers en zussen.

Daar zal hij hebben leren wandelen, geloven.

Wandelen met God leer je in de omgang met anderen, in het gezin, de gemeente.

Daar horen ook gebruiken bij: lezing van de Bijbel, bidden van gebeden, zingen van liederen.

Wandelen heeft dus iets van 'godsdiensttoefening'. Zo blijf je in conditie.

Een van de goede dingen van ons voorgeslacht is de 'plichtsgetrouwheid'.

Wij vragen eerst of we iets leuk vinden, of we zin hebben, zoeken de kick.

Maar gewoon 'doen' en 'er zijn', 'discipline', is ook een groot goed.

Er wordt wel eens gedacht dat dat bij dominees vanzelf gaat. Ze zijn immers beroeps.

Maar niets van dat alles: ik moet ook zelf de relatie met God vorm geven.

Anders worden mijn preken lezingen, mijn gebeden lesjes en mijn gesprekken hol en leeg.

Wandelen met God. Wat houdt dat nog meer in?

Tijdens een wandeling ontstaat er meer dan eens een intieme sfeer.

Tijdens het lopen luister je naar elkaar, maar kun je ook samen stil zijn en de omgeving op je in laten werken

Je bent stil om je gedachten te ordenen, stil om te genieten van de aanwezigheid van die ander of gewoon om tot rust te komen.

Wanneer je samen wandelt kom je hoe dan ook nader tot elkaar.

Daarom organiseert de beweging 'Musalacha' wandelingen in de woestijn met Joden en Palestijnen.

Dan komen ze nader tot elkaar

Wandelen met God, scheidt een sfeer van vertrouwen.

Je luistert naar God, je spreekt je uit en zwijgt soms ook een poos.

Je jubelt en je klaagt, je lacht en je huilt, je looft en protesteert.

Zo kende Henoch de wandeling met God.

Omdat Henoch geloofde, op God vertrouwde, stond hij bekend als iemand in wie

God vreugde vond, zegt de Hebreënbrieff.

Er is nog een derde aspect bij het woordje 'wandelen'.

Want wanneer je vaak met iemand omgaat, regelmatig met iemand wandelt, kun je zelfs leren kijken met de ogen van de ander. Als je geduld hebt tenminste.

Vorig jaar waren er rond kerst de uitzendingen: kerstgroeten uit Bethlehem.

Andries Knevel wandelde met de Palestijnse presentator Kefa Allush door Israel. Ze gaven elkaar opdrachten om eens naar de 'andere' kant te gaan.

Om te leren kijken met de ogen van de ander: Andries met ogen van Palestina en Kefa met ogen van Joden ...

Dat leer je al wandelend.

Zelf ben ik geneigd om bij het wandelen recht op mijn doel af te gaan terwijl mijn vrouw zegt: Zie je die bloem? Kijk eens naar die vogel! Op dit plekje heb je altijd zo'n schitterend uitzicht! O ja!

Wie met God wandelt zou wel eens oog kunnen krijgen voor dingen die je eerst niet zag: lichtpunten in een donkere tunnel, of juist de eenzaamheid van die ander...

Je leert kijken met de ogen van God.

Tenslotte: Wandelen met God is heel concreet en doe je midden in het volle leven.

Kijk nog eens naar Henoch.

Hij was geen wereldvreemd persoon, of wereldmijdend figuur.

Henochs leven speelde zich midden in de maatschappij af.

De Bijbelschrijver zegt heel gecompliceerd: "En hij verwekte zonen en dochters".

M.a.w. de wandeling met God heeft iets heel gewoons, is iets voor gewone mensen.

Gelovigen zijn gewone aardse mensen.

Alleen: ze wandelen met God. Dat is zo bijzonder als het maar kan.

Een andere wijze van leven: rust temidden van onrust.

Zo bijzonder was ook Hij die uiteindelijk uit het geslacht van Henoch werd geboren:

Jezus Christus.

Zijn levenswandel heeft de overwinning behaalt op die lelijke dood.

Hij stond op, leeft en regeert.

Wij wandelen eigenlijk achter Hem aan, vol vertrouwen temidden van een dolle en dwaze wereld.

Wie volgt?

Amen